

Tönsberg, den 3. januar 1951.

Personlig.

100087

Herr professor drø phil. Wilhelm Keilhau,

Oslo.

Deres 6spalters angrep på Dr. Scharffenberg i Aftenposten 2. og 3. ds. må vel med rette kunne sies å være meget. tynne saker. Så tynne, at De helt typisk har funnet det formåls- tjenlig å bruke en hel innledende spalte på å beskyldte ham for uridderlighet. Det kan ikke være andet enn londonmentaliteten som stikker hestehoven frem og har forledet Dem til denne taktik.

Og slikt gjør De, som selv har regnet Dem som en av fadderne til det uridderligste av alt uridderlig: Landssvik- loven og det såkalte rettsoppgjør! En uridderlighet som trer klart og skarpt frem efter at Norge som følge av den politik som er ført, og som De tok meget aktiv del i, er kommet i den aller dødeligste fare for total tilintetgjørelse, på samme måte som Korea.

Deres angrep på Dr. Scharffenbergs ridderlighet er øyensynlig basert på en alt for stor tillid til det gamle ordsprog at liten tue kan velte et stort lass. De glemmer at tuen nødvendig- vis må ha et visst minstemål i forhold til lasset, ellers blir den bare selv klemt flat.

Det vil aldrig lykkes Dem å kaste smuts på dr. Scharffenberg. Gi det opp jo før jo heller. Folk vil nødvendigvis komme til å sammenlikne Dem og ham, og resultatet herav er ikke tvilsomt.

Georg Wislendorff

Ovenstående skriver på en gros mis-

forståelse. Jeg er ikke "fadder" av "landssvikforordningen". Overfi- mot prøvde jeg i London å stanse den, da jeg mener den i rea- liteten skider mot Gre. S. 97 eller jeg tapte slaget, takket være Thagbards innflytelse. — De skylder meg en undskyldning P. S. forordningen var laget i Norge, ikke i London. Den ble sendt til London.

Wilhelm Keilhau